

РЕШЕНИЕ

№ 1604

гр. Бургас, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ ВЛ. ПЕТРОВА

при участието на секретаря НЕДЯЛКА Й. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ ВЛ. ПЕТРОВА Гражданско дело № 20222120102173 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по исковата молба на П. Г. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: град Н., чрез адвокат З.М., съдебен адрес: град Б. против Община Созопол, административен адрес: град Созопол, ул. „Хан Крум“ №2, за осъждане на ответника да заплати на ищеца на основание чл.225, ал.3 от КТ сумата 9100 лева, представляваща обезщетение за недопускането му до работа след възстановяването му със съдебно решение за периода от 01.02.2021 година до 31.03.2022 година, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до изплащане на вземането, както и направените в производството съдебно – деловодни разноски.

Твърденията са, че с решение от 01.08.1995 година, постановено по гражданско дело № 3915/1994 година на Бургаски районен съд е отменена като незаконосъобразна Заповед № 610 от 26.10.1994 година на и.д. Кмет на Община Созопол, с която е бил уволнен от изпълняваната от него длъжност „****“ в Община Созопол. С решение по гражданско дело № 1411 по описа на Бургаски окръжен съд за 1995 година въззивната инстанция е потвърдила решението на първоинстанционния съд. Със същото решение Община Созопол е осъдена да му заплати сумата 36 624 лева /неденоминирани/, представляваща обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ. След влизане в сила на решението и в срока по чл.345, ал.1 от КТ се явил в Община Созопол, за да заеме длъжността си. Твърди, че не е допуснат до работното място за изпълнение на трудовите му функции. Работодателят му отказал допускането като мотивирал отказа си със закриване на длъжността от щатното разписание на Общината, съгласно отговор от 29.03.1996 година. Впоследствие ищецът предявил няколко иска с правно основание чл.225, ал.3 от КТ за различни периоди от време, по които ответникът е осъден да му заплати обезщетения на посоченото правно основание. В исковата молба е посочено още, че към настоящия момент Община Созопол продължава да не изпълнява съдебното решение за възстановяване на ищеца на длъжност, поради което за ищеца е налице правен интерес да претендира обезщетение на посоченото правно основание за периода от 01.02.2021 година до 31.03.2022 година. Относно размера на обезщетението ищецът излага, че съгласно Тълкувателно решение № 2 от 12.12.2013 година на ВКС по тълкувателно дело №2/2013 година на ОСГК обезщетението по чл.225, ал.3 от КТ се определя на базата на последното месечно трудово възнаграждение, получено преди незаконното уволнение, като същото не може да бъде по - малко от размера на установената за страната минимална работна заплата. Посочва, че последното получено от него брутно трудово възнаграждение е в размер на 9,21 лева /деноминирани/ е значително по – ниско от минималната работна заплата за страната към момента на завеждане на исковата молба. Поради това счита, че размерът на обезщетението следва да бъде определен съобразно

размера на минималната работна заплата за страната за процесния период, който за процесния период 01.02.2021г. - 31.03.2022г. е 650 лева /ПМС № 331 от 26.11.2020 година/. Поради това счита, че размерът на обезщетението за периода от 01.02.2021 година до 31.03.2022 година е 9100 лева. Приложени са писмени доказателства и преписи от постановени съдебни решения по повод предявени от ищеца искове на същото основание, но за други периоди.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който претенцията се оспорва като неоснователна. Ответникът оспорва твърдението, че Общината не е допускала ищеца да заеме длъжността на която е възстановен, тъй като такава длъжност не съществува от 20 години, както и правния му извод, че не е допуснат да изпълнява работата, на която е възстановен поради виновно поведение. На следващо място сочи, че ищецът е работил по трудово правоотношение и при други работодатели, което от своя страна представлява пречка да се счита още възстановен на длъжност в Община Созопол. С тези мотиви моли за отхвърляне на иска.

Предявеният иск е с правно основание чл.225, ал.3 от КТ.

От събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност и приложимия материален закон, се установява следното от фактическа и правна страна:

Съгласно ал. 3 на чл. 225 от КТ, когато незаконно уволнен работник или служител бъде възстановен на работа и след явяването му в предприятието, за да заеме работата, на която е възстановен, не бъде допуснат да я изпълнява, работодателят и виновените длъжностни лица отговарят солидарно към работника или служителя в размер на brutното му трудово възнаграждение от деня на явяването му до действителното му допускане на работа.

С влязло в сила решение от 01.08.1995 година, постановено по гражданско дело № 3915 по описа на Бургаски районен съд за 1994 година е отменена като незаконосъобразна Заповед № 610 от 26.10.1994 година на временно изпълняващия длъжността Кмет на Община Созопол, с която на основание чл.190, т.1, 2, 3 и 4 от КТ на ищеца П. Г. К. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, поради неспазване на чл.193, ал.1 от КТ. С посочения съдебен акт ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност – **** при Община Созопол. След влизане в сила на решението, в срока по чл. 345 от КТ, ищецът се е явил в Община Созопол за заемане на длъжността на която е бил възстановен, но не е бил допуснат до работното място за изпълнение на трудовите му функции, въпреки че е представил писмено заявление за това от 26.03.1996 година. Посочения факт е установен със сила на присъдено нещо по иск против работодателя за осъждането му да му заплати обезщетение на основание чл.225, ал.3 от КТ – за недопускане на работа, с решение № 25 от 17.03.2005 година, постановено по въззивно търговско дело №129 по описа на Апелативен съд – Бургас, с което ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 94,34 лева на посоченото основание за периода от 28.03.1996 година до 01.04.1997 година, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска на 26.04.1996 година до окончателното й плащане. Посочения съдебен акт е постановен, след като с решение № 1132 от 28.09.2004 година на ВКС, постановено по гражданско дело № 2166/2002 година, е отменено решение от 15.02.2002 година по гражданско дело №63/2001 година на Бургаски апелативен съд.

По делото е представено писмо от Кмета на Община Созопол до ищеца, в което е посочено, че са запознати с решението на съда за отмяна на уволнението като незаконосъобразно и изразяват готовност то да бъде изпълнено. Посочено е, че той не може да бъде възстановен на длъжността Ръководител на Управление „Просвета и култура“, тъй като с решение на Общинския съвет от 17.03.1995 година е приета нова структура на общинската администрация и ново щатно разписание, в което липсва управление „Просвета и култура“ и длъжност ръководител на управлението.

Като писмено доказателство е прието заявление от 03.10.2013 година, в което ищецът е поискал да бъде допуснат да изпълнява работата на която е възстановен. По повод това заявление му е изпратено писмо от името на Кмета на Община Созопол, в което е посочено какви документи следва да бъдат представени. Към заявление от 08.02.2014 година ищецът е приложил поисканите в писмото документи.

При така събраните доказателства, настоящият състав приема, че е налице недопускане до работа на ищеца, възстановен на заемана преди уволнението длъжност с влязло в сила съдебно решение. По отношение на възражението на ответника приложение следва да намери тълкуването на закона, дадено в Решение № 314 от 19.11.2012 година на ВКС, по гражданско дело № 307/2012 година, III г.о.. В него е посочено, че:

„Възстановяването на незаконно уволнения работник на предишната работа се извършва с влязло в сила решение. То възстановява трудовото правоотношение занапред във вида, в който е съществувало към незаконното уволнение – както би съществувало, ако работникът не беше уволнен /чл.345, ал.1, чл.354, ал.1, т.1 от КТ/. Възстановеният на работа работник е длъжен да се яви в срока по чл.345, ал.1 КТ, за да заеме работата. Еднократното явяване с такава готовност е достатъчно, за да се приеме, че е изпълнил задължението си по чл.345, ал.1 от КТ. Ако междувременно длъжността е съкратена и работникът не може реално да я изпълнява занапред, работодателят следва да прекрати възстановеното трудово правоотношение на това основание /Решение по гр.д. №1467/10 г., по гр.д. №1528/09 г. на трето г.о., по гр.д. №2302/05г. на първо г.о. на ВКС/. Тогава работникът няма право на обезщетение по чл.225, ал.3 от КТ – Решение по гр.д. №1287/91г. на трето г.о.“ При това положение настоящият състав приема, че възражението на ответника е неоснователно.

Като писмени доказателства са приети постановени и влезли в сила решения по иски от ищеца против ответника, предявени на същото основание, с които претенциите са уважени. Последната претенция касае периода от 01.03.2019 година до 31.01.2021 година.

По възражението на ответника, че ищецът е започнал работа при друг работодател, с което сам се е поставил в невъзможност да започне работа на длъжността, на която е възстановен, настоящият състав приема следното:

Възражението на ответника, че след като уволнението е признато за незаконно и работникът е започнал работа при друг работодател, с което сам се е поставил в невъзможност да започне работа на длъжността, на която е възстановен и сам се е отказал от закрилата, уредена в негова полза в чл. 225, ал. 3 КТ е неоснователно. Не се установява в процесния период ищецът да е престираал труд по трудово правоотношение при друг работодател. Независимо от това постъпването на работа при друг работодател не е предвидено от закона като отрицателна предпоставка, която да изключва занапред правото на работника или служителя да получи обезщетение по чл. 225, ал. 3 КТ. Престирането на труд по друго трудово правоотношение не следва да се тълкува и като отказ от правото на обезщетение по чл. 225, ал. 3 КТ, какъвто отказ би бил недействителен на основание чл. 8, ал. 4 КТ. При недопускане до работа на възстановения работник или служител е налице увреждане, съизмеримо с пропуснатата полза от получаване на възнаграждение по възстановеното трудово правоотношение. То се дължи за целия период на недопускане и се изчислява според размера на брутното трудово възнаграждение, което би получавал работника или служителя за длъжността, на която е възстановен. В случаите, когато той започне работа по ново трудово правоотношение ще е налице също вреда от същото противоправно поведение, само ако полученото брутно трудово възнаграждение по нововъзникналото правоотношение е по-ниско от това, което би получавал по същото време за длъжността, на която е възстановен. В този смисъл е Решение № 677 от 15.10.2010 год. на ВКС по гр. д. № 1302/2009 год., IV г. о. В случая не се установява в процесния период ищецът да е полагал труд при друг работодател по друго трудово правоотношение с по-високо възнаграждение от получаваното на работата, на която е възстановен, поради което не е налице основание, което да изключи дължимостта на обезщетението по чл. 225, ал. 3 КТ в пълния му размер. /В този смисъл Решение №14 от 19.11.2012 година, постановено по гражданско дело № 307/2012 година на ВКС, Трето гражданско отделение, Решение № 525 от 17.11.2021г. по въззивно гражданско дело № 1455 по описа за 2021 година на БОС/. За пълнота следва да се посочи, че възражението на ответника, че ищецът е в пенсионна възраст не е въведено в срок с отговора на исковата молба и не следва да бъде обсъждано.

При това положение настоящият състав приема, че искът е доказан по основание.

На основание чл.162 от ГПК по отношение на размера на претенцията съдът приема следното: Съгласно Тълкувателно решение 2/2013 година на ОСГК на ВКС обезщетението по чл.225, ал.3 от КТ се определя на базата на последното месечно трудово възнаграждение, получено преди незаконното уволнение, като същото не може да бъде по-малко от размера на установената за страната минимална работна заплата. В случая е безспорно, че последното получено брутно трудово възнаграждение е в размер на 9,21 лева /деноминирани/. Поради това размерът на обезщетението следва да бъде определен съобразно размера на минималната работна заплата за страната за процесния период, който е 650 лева /ПМС № 331 от 26.11.2020 година/. За процесния период 01.02.2021г. до 31.03.2022г. размерът на обезщетението възлиза на 9100 лева. По изложените съображения искът за периода от 01.02.2021г. до 31.03.2022г. е изцяло основателен, като Община Созопол следва да се осъди да заплати на П.К. посочената сума.

Главницата от 9100 лева следва да бъде присъдена ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 05.04.2022 година до окончателното ѝ плащане.

С оглед изхода на делото, на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца съдебно – деловодни разноси в размер на 1000 лева.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът дължи по сметка на Бургаски районен съд държавна такса, която предвид цената на иска и правилото на чл.1 от Тарифата на държавните такси по реда на ГПК е в размер на 364 лева.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Община Созопол, административен адрес: град Созопол, ул. „Хан Крум“ №2, да заплати на П. Г. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: град Н., **сумата от 9100 лева** /девет хиляди и сто лева/, представляваща обезщетение за недопускането му до работа след възстановяването му със съдебно решение 01.08.1995 година, постановено по гражданско дело № 3915 по описа на Бургаски районен съд за 1994 година, потвърдено с Решение по гражданско дело № 1411 по описа на Бургаски окръжен съд за 1995 година, за периода от 01.02.2021 година до 31.03.2022 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба на 05.04.2022 година до окончателното ѝ плащане, както и **сумата 1000 лева** /хиляда лева/, представляваща разноси, направени по водене на делото.

ОСЪЖДА Община Созопол, административен адрес: град Созопол, ул. „Хан Крум“ №2, да заплати по сметка на Бургаски районен съд държавна такса в размер на 364 лева /триста шестдесет и четири лева/.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____